

лапидарни изрази, въ които се долавя бързо дишане, едва овладѣно възбуждение. Въ зависимостъ отъ предмета и повода, стилътъ на писаното се мѣни чувствително, така че, ако въ едни случаи прозата му тече бавно, съ добре измѣрена пълнота на фразата и надмощие на понятията, въ други тя е поривиста и прекжсната, отразявайки емоционалното състояние. Изобщо взето, навредъ, гдето Селимински не изнася факти и доводи, убедителни само за хладния разумъ, той пише изъ повисеното настроение на момента, безъ да го скрива — въпрѣки старанието си за мѣрка и стилъ. Нему е присжщо тогава, като най-очебиенъ личенъ тонъ, нѣщо подвижно, клокочещо, дори бурно, нѣщо волево на духа, готово да мине въ действие. Предавайки писмено своитѣ мисли, желаня, предчувствия и уроци, той влиза постоянно въ ролята на агитаторъ, който има предъ себе си една внимателна и отзивчива аудитория. Въ тая смисълъ неговата проза носи твърде често печата на речъ предъ невидими слушатели, съ всичкия ѝ добре улученъ ораторски ходъ. Това личи, напр., въ приведения по-горе кжсъ (стр. 528), гдето смѣлата критика надъ европейскитѣ народи е свързана съ въодушевенъ позивъ къмъ българитѣ за организация и борба: насаждайки убеждението, че моралътъ има грамадно значение въ човѣшкия напредъкъ, той иска да вдѣхне сжщевременно вѣра въ собственитѣ сили и въ възможността за българитѣ да достигнатъ, при добра воля и общи усилия, умственитѣ, икономическитѣ и политическитѣ придобивки на културнитѣ народи.

Нѣколко избрани примѣри биха ни разкрили най-нагледно този индивидуаленъ характеръ на стила, — извънъ ония, които сме привеждали вече по разни поводи. Ще се спремъ първо на нѣкои фигуративни изрази, както Селимински ги намира при щастливо вдѣхновение.

Попадналъ въ патриотически ентузиазъмъ при една вестъ за напредъка на българската младежъ и за книжовния починъ на К. Фофинова, Селимински изказва предъ Чавдарова въ Цариградъ (1844 г.) най-напредъ общата мисълъ: „Блазе на народа ни, задето сега младежъта се различава отъ предишната погърчена младежъ. Предишнитѣ младежи, като предпочитаха своето щастие, се отказваха отъ своята народностъ и въвеж-